

findes opførte som i sin Tid indkomne for det solgte islandske Fordegods, men at der iøvrigt kun bør ydes det en forbigaaende begrændset Hjælp, forat dets særlige Bestyrelse inden Udløbet af den Tid, inden hvilken dette Tilskud skulde ophøre, kan tilvejebringe Midlerne til at bære sine egne Udgifter. Denne Minoritet betragter Islands Retskrav fyldestgjorte ved dets nærværende Stilling, men tager Hensyn til visse Kjendsgjerninger fra en tidligere Retsstilstand og lader dem faae Indflydelse paa Bestemmelserne om Islands Fremtid.

Sigurdson udleder Islands Stilling fra en historisk Betragtning af dets Forhold i Riget fra dets Overenskomst med Norges Konge i Aaret 1262 (1264). I Henhold til hans Opfattelse af denne Stilling formener han, at der i Udsøndningsbetieblikket bør afgives til Island som dets Eiendom en Sum, der svarer til den virkelige Værdi af de Eiendomme, der have tilhørt Island, men som ere blevne realiserede og deres Provenu inddraget i Statskassen, foruden en Sum i Anledning af det i sin Tid bestaaende Handelsmonopol i Island, beregnet som en Kvotadeel af dets Nettoudbytte. Denne Minoritet betragter Island som en Landsdeel, der i den henrundne Tid har vedligeholdt en vis retlig begrundet Selvstændighed, der ikkun i Gjerningen i visse Anliggender og forbigaaende har været tilfidesat, og vil, at den fremtidige Ordning skal bygges paa hin formeentlige Retsstilling i Overensstemmelse med Islands øvrige særegne Forhold.

Den saaledes antydede Forskjel i Ansuelser og den derved forarsagede Adskillelse af Kommissionen i tre Minoriteter har imidlertid ikke ubeløst, at der jo i adskillige Punkter er opnaaet fuldstændig Enighed, hvilket af det Følgende nærmere vil fremlyse.

Idet vi nu gaae over til at fremstille de enkelte Forslag, hvorved tillige vil blive anført, hvorledes de enkelte Afdelinger af Kommissionen have stillet sig til hvert især, skulde vi henvide til de ovennævnte særlige Minoritetsvota angaaende Begrundelsen af disse Forslag og den nærmere Udvikling af de enkelte Punkter.

1. Samtlige Medlemmer ere enige i, at Udsøndringen af Islands Finantser fra Kongeriget, hvilken Udsøndring de alle ansee for gavnlig, kræver, dersom den skal blive frugtbringende for Island, en væsentlig Forandring i Islands politiske Ordning. Landets overordnede Bestyrelse maatte formeentlig gøres mere stedlig og udføres med tilstrækkelig Myndighed til at optræde med behørigt Ansvar og Magt ligesom Althinget (der efter Kommissionens eenstemmige Formenting bør udrustes med bevillende Myndighed i Finantsager) og de paa Island værende Embedsmænd.

2. Alle Kommissionens Medlemmer ere enige i, at den ved allerhøieste Resolution af 25de Jult 1844 oprettede Understøttelsesfond for Island, der har været betragtet og endnu betragtes som Islands særlige Eiendom, bør overgives Island til fri Raadighed, men der er Uenighed tilstede om Beregningen af Fondens Størrelse. Bjerring, Nughorn, Stephensen og Tscherning holde sig i denne Henseende til den Dpgjørelse, som allerede har fundet Sted, saaledes som denne foreligger i de Meddelelser, der ere komne til Kommissionen fra Regeringen ved Justitsministeriets Skrivelse af 17de Januar d. A., og de formene saaledes, at Kongeriget i ethvert Tilfælde ikke kan have at tilsvare Noget til bemeldte Fond. Sigurdson derimod forlanger, at der skal finde en ny Dpgjørelse Sted til at udfinde den rette Størrelse af denne Fond, der ogsaa kaldes den almindelige Kollekt, og som til 31te December 1799 udgjorde 50,094 Rd. 85 Sk. D. Kour., overensstemmende med de af Kongen bestemte Grundregler ved sammes Dpretelse som et Deposittum.

3. Sigurdson foreslaaer, at de saakaldte Meelboder restitueres Island som en særlig Fond med et Beløb af 7,500 Rd. De fire øvrige Medlemmer kunne ikke slutte sig til dette Forslag, Bjerring og Nughorn fordi de ikke erkjende nogen saadan Adkomst, Stephensen og Tscherning fordi et Ekvivalent for denne Fond er indbefattet i det af dem foreslaaede, nedenfor anførte faste aarlige Tilskud.